

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται μία επίθεση λάσπης και συκοφαντίας εναντίον της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Κάποιοι, λέγοντας ψέματα εναντίον μας, θέλουν να αποκτήσουν αναγνωρισιμότητα και να ξεγελάσουν την ανυπαρξία τους. Αυτό έκανε ο Γιάννης Ναζάκης. Ο Γιάννης Ναζάκης είναι ένας τιποτένιος συκοφάντης και

τίποτα παραπάνω. Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά για αυτό το υποκείμενο.

Αντιγράφοντας τσιτάτα αντιδικαστικού λόγου και προσθέτοντας λίγο ματσό ύφος, προσπαθεί να φτιάξει την εικόνα ενός δήθεν αναρχικού. Στην πραγματικότητα, κινείται πάντα στα όρια του προσωπικού οφέλους και της καβάντζας.

Όπως γράφει και ο ίδιος, «για μένα μέχρι ένα πρώτο δίχρονο πειθαρχικό είναι αναλήψιμο γιατί δεν μου κοστίζει ουσιαστικά τίποτα εκτός ακραίου απροόπτου σε σχέση με την έκβαση της δίκης».

Πουλάει, λοιπόν, επαναστατικότητα εκεί που τον συμφέρει. Για να φτιάξει και λίγο την εικόνα του στους συντρόφους στο εξωτερικό, που δεν γνωρίζουν πόσο ανύπαρκτος είναι, γράφει ότι στηρίζει τις άτυπες ομαδοποιήσεις. Τι σχέση, όμως, μπορεί να έχει ένας ψεύτης και συκοφάντης με την εξεγερτικότητα μιας άτυπης αναρχικής οργάνωσης;

Στην συνέχεια, κάνει κριτική στους συντρόφους του για τον ξυλοδαρμό ενός δεσμοφύλακα, με απώτερο σκοπό, πίσω απ' την επίπλαστη πολιτική προσέγγιση του γεγονότος, να αποστασιοποιηθεί. Η συμπεριφορά του μέσα στη φυλακή ήταν άκρως ειρωνική απέναντι σε πρόσωπα και καταστάσεις (εκτός υπηρεσίας), εκμεταλλευόμενος την άτυπη ασυλία, που του προσφέραμε.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που με δικιά μας παρέμβαση γλίτωσε το ξύλο και το ξεφτίλισμα (όχι απ' την υπηρεσία, αλλά από άλλους κρατούμενους).

Του είχαμε εξηγήσει επανειλημμένως ότι η φυλακή δεν είναι τσίρκο για να παίζεις και να πουλάς πνεύμα. Έγιναν αγώνες με αίμα και φωτιά για να κερδηθούν πράγματα μέσα στις φυλακές και οι κρατούμενοι σέβονται τους αναρχικούς, ενώ η υπηρεσία τους φοβάται για τα αντίποινα, που μπορεί να συμβούν εκτός των τειχών. Ο ίδιος, όμως, φερόταν πιο πολύ σαν κακομαθημένο παιδάκι παρά σαν «εξεγερμένος κρατούμενος», όπως θέλει να αυτοπαρουσιάζεται.

Ο τσαμπουκάς και η εξεγερτικότητα φαίνεται πάντα στις πράξεις και όχι στα λόγια.

Η κριτική, λοιπόν, που κάνει σε εμάς, είναι βασισμένη σε ψευτιές και φαντασιοπληξίες. Αυτό το υποκείμενο θέλησε, εν όψει της δίκης του, να δημιουργήσει θόρυβο γύρω απ' το όνομά του και να ενδυναμώσει την αντι-ΣΠΦ υστερία, που ευδοκιμεί στις μέρες μας. Άλλωστε, δεν είναι αδιάφορο στους δικαστές και στους μπάτσους, όταν κάποιος, λίγο πριν τη δίκη του, βρίζει την άτυπη οργάνωση, για την οποία τον κατηγορούν. Ιδιαίτερα, όταν αυτός ο κάποιος είναι ένας συκοφάντης με ονοματεπώνυμο Γιάννης Ναζάκης.

Χρησιμοποιώντας μέσα στο γράμμα του μια επιθετική γλώσσα αοριστίας και σύγχυσης (αναφορά σε κάποια ανυπόγραφα ιντερνετικά σχόλια, χωρίς να λέει ποια είναι αυτά, λέγοντας απλά «αυτοί που χρειάζεται ξέρουν τι εννοώ...»), καταλήγει να εξαπολύει έναν χείμαρρο προσβολών και ύβρεων εναντίον μας (αηδία, ξεφτίλα, εξουσιαστικές συμπεριφορές και στυλάκι). Καμιά αναφορά σε κανένα πραγματικό γεγονός.

Κι αν η αφορμή για αυτό το ρεσιτάλ ψευτιάς ήταν τα τελευταία γεγονότα με τη μεταφορά του στην Δ' πτέρυγα, ποια είναι τα πραγματικά περιστατικά και κυρίως, πού ξεκίνησε η ΣΠΦ να «στέκεται

αντιθετικά με την αντιεξουσιαστική (τους) στάση»; Γεγονότα και όχι υπονοούμενα βρωμιάς και λάσπης. Όλοι γνωρίζουν, φίλοι και εχθροί, πως όταν θέλουμε να πούμε κάτι, το λέμε ανοιχτά και δημόσια. Ίσως για αυτό συχνά να είμαστε δυσάρεστοι σε κάποιους, αλλά ποτέ ψεύτες.

Είναι αστείο, ακόμα και ο μεγαλύτερος συκοφάντης, να διανοηθεί ότι διαφωνούμε γενικά και αόριστα με τον ξυλοδαρμό ενός δεσμοφύλακα, δηλαδή κάποιου που κλειδώνει ανθρώπους. Το έχουμε κάνει ήδη μια φορά (στην απόπειρα απόδρασης) και σύντομα, θα ξεκινήσει μια νέα δίκη εναντίον μας για όλην αυτήν την υπόθεση. Δεν μιλήσαμε, λοιπόν, για το αυτονόητο (για την ομορφιά του τσαλακώματος μιας στολής) γιατί θα έπρεπε να μιλήσουμε και για τις διαφορετικές στρατηγικές. Για τη στρατηγική του να χτυπήσεις τον αντίπαλο για να καταφέρεις να αποδράσεις και για τη στρατηγική να τον χτυπήσεις γιατί «παραβιάζει την ιδιωτικότητα του χώρου σου (του κελιού σου)». Δεν θέλουμε να συγκρίνουμε αυτές τις 2 στρατηγικές με κριτήρια ανωτερότητας, θεωρώντας τη μία πιο σημαντική από την άλλη, αλλά τις τοποθετούμε σε απόσταση. Αυτήν την απόσταση τη δηλώσαμε με τη στάση μας. Άλλωστε, το πιο σημαντικό είναι πως γνωρίζαμε πως δεν πειράχθηκε ούτε μια τρίχα από τους εμπλεκόμενους στο περιστατικό και είχαμε ξεκαθαρίσει προς την υπηρεσία πως σε αντίθετη περίπτωση θα υπήρχε πρόβλημα. Ποιο είναι, λοιπόν, το γαμημένο ζήτημα;

Ο εμπαθής και συκοφαντικός κατήφορος του Ναζάκη φτάνει στο σημείο να επινοεί ακόμα «βρώμικες» στρατηγικές μεταξύ της αρχηγοφάσης των κρατουμένων (στις οποίες ξεκάθαρα έλεγε πως μας συγκαταλέγει) και την υπηρεσία, σχετικά με ασυλία σε έρευνες στα κελιά. Είναι γνωστό σε όλους πως μας έχουν γίνει επανειλημμένες έρευνες, τόσο από δεσμοφύλακες, όσο και από ΕΚΑΜ. Εδώ φαίνεται πως τα όρια της ηλιθιότητας και της ασυνείδητης κατάδοσης μπλέκονται.

Αν κάποιος φτάνει στο σημείο να θεωρεί ότι η στρατηγική του απέτυχε, καλά θα κάνει να κάτσει να σκεφτεί με τον εαυτό του και όχι να βρίσκει φανταστικούς εχθρούς για να ρίξει το χρέωμα. Επίσης, δε βλέπεις και η αυτοκριτική για το φαντασιακό της παραβατικής κοινότητας των κρατουμένων, που μπορεί να είχε κάποιος στο μυαλό του. Κι αν πάλι θεωρεί ότι η στρατηγική του είναι πετυχημένη, ας την διατηρήσει συνεχίζοντας τον δρόμο του μακριά από αυτούς που διαφωνεί ή δε γουστάρει για τους δικούς του λόγους.

Δεν έχουμε πρόβλημα με τη δημόσια κριτική. Κι ας είναι κακή, ψυχρή κι ανάποδη. Προϋποθέτει, όμως, την ύπαρξη επιχειρημάτων, ακόμα κι αν διαφωνούμε με αυτά. Στα κείμενα, απαντάμε με κείμενο. Όπως πράξαμε στην περίπτωση του Μιχαηλίδη και του Πολίτη, στην άστοχη (κατ' εμάς) κριτική, που μας έκαναν και στη σωστή επισήμανση τους για την αοριστία, που χρησιμοποιήθηκε σε κείμενο μας (χωρίς ποτέ, βέβαια, να τους βρίσουμε ή να τους συκοφαντήσουμε, όπως έκανε ο Ναζάκης). Άλλωστε, γι' αυτό, ενώ ο Μιχαηλίδης ήταν παρόν στον ξυλοδαρμό του Ναζάκη, δεν τον ακουμπήσαμε, παρά μόνο τον απωθήσαμε για να μην παρέμβει.

Ακόμα, έχει σημασία η στιγμή που κάνεις την κριτική σου, ακόμα κι αν αυτή είναι πολεμική και υβριστική, όπως στην περίπτωση που επιτεθήκαμε εμείς (στα λόγια) στον ΚΣ και στην «απεργία πείνας» του. Το κείμενο βγήκε, όταν τελείωσε η όλη διαδικασία και αποφυλακίστηκε το συγκεκριμένο άτομο και ό,τι γράφτηκε, είτε συμφωνεί είτε δε συμφωνεί κάποιος, ήταν πάνω σε συγκεκριμένα γεγονότα. Όταν, όμως, κάποιος φτάνει στο κατάπτυστο σημείο να συκοφαντεί ανθρώπους δημόσια, αποκαλώντας τους με αισχρούς χαρακτηρισμούς, χωρίς να παραθέτει ούτε ένα πραγματικό γεγονός, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Όταν όλοι γνωρίζουν πως εναντίον μας έχουν εφαρμοστεί όλα τα δικαστικά πραξικοπήματα (προφυλακίσεις αορίστου χρόνου για 36 και 38 μήνες, ηθικές αυτουργίες, διώξεις στο εξωτερικό, δεκάδες χρόνια καταδίκη), όταν όλοι γνωρίζουν πως τα χρόνια, που είμαστε στη φυλακή, τίποτα δε μας χαρίστηκε, αλλά φτύσαμε αίμα και μοναξιά με πειθαρχικές μεταγωγές σε όλες τις φυλακές (ο σύντροφος Γιώργος Πολύδωρος σε έξι μήνες είχε μεταχθεί σε 5 διαφορετικές φυλακές λόγω

πειθαρχικών και αρκετοί από εμάς σε 2-3), με εμπλοκές με δεσμοφύλακες (περίπτωση Δομοκού), με απομονώσεις (η Όλγα είχε βγάλει πενήντα μέρες απομόνωσης στις φυλακές Διαβατών), με απεργίες πείνας, με κινητοποιήσεις (έστω και γραφικές), με απόπειρα απόδρασης.

Όταν όλοι γνωρίζουν πως σχεδόν κάθε αναρχικό, που μπήκε στη φυλακή όσο είμαστε μέσα, ποτέ δεν τον αφήσαμε μόνο του, ακόμα κι αν ήταν σε άλλη φυλακή (ας το διαψεύσουν ακόμα κι αυτοί που πλέον δε μας γουστάρουν) και πάντα φροντίζαμε να μην έχει προβλήματα, φέρνοντάς τον σε επαφή με άλλους κρατούμενους για να τον βοηθήσουν και να μην του λείπει τίποτα.

Όταν όλοι γνωρίζουν πως μπορεί να μην είμαστε και οι πιο ευγενικοί και να μην έχουμε τους καλύτερους τρόπους, αλλά σχεδόν καθημερινά έχουμε βοηθήσει άπειρους κρατούμενους σε ζητήματα, που έχουν να κάνουν με την υπηρεσία και με τις υλικές δυσκολίες, που υπάρχουν στην καθημερινή ζωή στη φυλακή.

Όταν όλοι ξέρουν πως το σεβασμό εδώ μέσα και κάποιες φιλίες τα κερδίσαμε γι' αυτό που είμαστε και όχι γιατί προσποιούμαστε ή το παίζουμε αρχηγοί.

Όταν ούτε οι χειρότεροι εχθροί μας (μπάτσοι, δικαστές, δημοσιογράφοι) δεν έχουν τολμήσει να μας συκοφαντήσουν έτσι όπως μας συκοφάντησε ο Ναζάκης, τότε η διαλεκτική ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ και υπάρχει χώρος μόνο για ΑΠΟΛΥΤΗ ΒΙΑ.

Δεν έχουμε απολογηθεί στα δικαστήρια του εχθρού και φτάσαμε στο σημείο να απολογούμαστε για τις βρωμιές αυτού του ξεφτίλα.

Είχαμε επιλέξει να συγκρατούμε τη βία μας μέσα στη φυλακή και να την εκφράζουμε μόνο στον εχθρό και στους τυράννους της ζωής μας. Αυτή είναι η επιθυμία μας.

Όμως, ο Ναζάκης, με αυτό το σιχαμερό σκατόχαρτο που έγραψε, φρόντισε να παραβιάσουμε τη συμφωνία, που είχαμε κάνει με τον εαυτό μας. Μας συκοφάντησε, μας έβρισε και διέδωσε δημόσια απίστευτες ψευτιές για εμάς. Γι' αυτό, του σπάσαμε το κεφάλι στο διάδρομο των φυλακών. Για να τελειώνει, λοιπόν, η δημόσια κατρακύλα. Οι επιλογές και οι στρατηγικές, που δεν ταιριάζουν, ας κρατήσουν τις αποστάσεις τους. Δεν υπάρχει σωστό και λάθος, τα πάντα είναι υποκειμενικά. Το ίδιο ισχύει και με την κριτική. Όμως, όποιος επιλέγει τη λάσπη, την ψευτιά και την προσβολή, για να λερώσει την ιστορία μας, τις αξίες μας, τις προσωπικότητές μας και τη διαδρομή του αγώνα μας, δεν θα έχει την ίδια κατάληξη με το Ναζάκη.

Αυτήν τη φορά, θα τον τελειώσουμε οριστικά... Για να μπει τέλος στη σύφιλη της εσωστρέφειας, που μας δηλητηριάζει, απομακρύνοντάς μας από την πραγματική επίθεση.

ΤΟ ΨΕΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΠΙΣΩ ΨΕΥΤΕΣ, ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝΙΣΜΟ

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF (Πυρήνας Φυλακής)